

1.díl [1], Píseň písní verše 1,1 – 5,1

Píseň písní můžeme vykládat v různých rovinách: jako příběh krále Šalomouna, který se dvoří pastýřce a ožení se s ní; jako popis lásky muže k manželce; nebo ukazuje Izrael jako Boží ženu, které se dvoří; nebo je to skutečný příběh napsaný symbolickým jazykem s duchovním významem pro dnešní věřící.

Biblická studie Mikea Bickla vykládá Píseň písní jako **alegorickou píseň lásky mezi Ježíšem a jednotlivým věřícím jako jeho nevěstou**. (Alegorie= symbolické zobrazení)

První čtyři kapitoly pojednávají o dědictví nevěsty, které jí připadne v Ježíši, poslední čtyři kapitoly se zaměřují na Ježíšovo dědictví.

Mike Bickle přečetl více než 100 komentářů a výkladů Písně písní. **Chce zdůraznit úžasnou Boží lásku k jeho církvi a odpověď církve na tuto lásku.**

Píseň písní je nejlepší Šalomounovou písní a pravděpodobně ji napsal ještě před svým duchovním úpadkem (1Kr 11,3-4). Přibližné datum vzniku Písně je tedy asi 900 až 950 let před Kristem. Šalomoun požádal Boha o moudrost a od Boha ji dostal. Bickle se domnívá, že Píseň písní vyrostla z tohoto tehdejšího přídělu moudrosti, i když nevěří, že Šalomoun pochopil plnost této písně vztahující se na Ježíše a jeho nevěstu. **V Písni písní Duch svatý oslavuje Ježíše a chce lidská srdce k Ježíši přitáhnout.**

Pís 1,1-4 (Český ekumenický překlad [3])

1 Nejkrásnější z písní Šalomounových.

2 Kéž políbí mě polibkem svých úst! Vždyť lepší je tvé laskání než víno.

3 Příjemně voní tvé oleje, nejčistší olej – tvé jméno. Proto tě dívky milují.

4 Táhní mne za sebou! Dáme se v běh. Král uvedl mě do svých komnat. Budeme jásat, radovat se z tebe, připomínat tvé laskání opojnější než víno. Právem tě všichni milují.

*****Hlavní osoby nebo skupiny osob v alegorickém výkladu Písně písní:**

a) Král Šalomoun je předobrazem vítězného, vzkříšeného Krista, Krále králů a Pána pánů. Ježíš je ten skutečný král, Šalomoun je pouze jeho obraz.

b) Dívka Šulamítka (jméno je v Pís 7,1 zmíněno pouze jednou) žila v Šunamu, ve vesnici poblíž Jizreelu. V Písni písní začíná jako dychtivá, ale nezralá dívka, v polovině Písně písní (Pís 4,8) prožívá duchovní zralost a na konci Pís se stává zralou nevěstou, naplněnou slávou.

c) Dívky (Pís 1,3b) nebo **jeruzalémské dcery** (Pís 2,7 atd.) jsou skupinou, která se v Pís objevuje pravidelně, ale nikdy není jasně definována. Milují Ježíše, ale nikdy nedosáhnou stejné úrovně důvěrnosti a zralosti jako Nevěsta. Většinou se vyznačují duchovní otupělostí a pasivitou, ale mají zvědavého a upřímného ducha, který hledá Ježíše. Podle Bickla se zdá, že se vztahují na ty, kdo jsou znovuzrozené. Zdá se, že ztělesňují stav nezralých věřících. Bickle by nerad označoval třídu křesťanů v církvi jako „jeruzalémské dcery“. Podle něj ztělesňují duchovní stav, nikoli skutečnou skupinu věřících (Ef 4,13-16). Tyto jeruzalémské dcery se pravidelně dívají na nevěstu, shledávají ji krásnou a chtějí být s ní.

*****Verš 2b:** Jde o „dobré víno“, tedy o přirozené i duchovní Boží požehnání.

Víno zde není použito v negativním smyslu. Jeho láska, jeho náklonnost je lepší než všechny radosti, které Bůh v tomto životě poskytuje. Jak velká je jeho láska?

Jan 15,9: Jako si otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás.

Základem je láska Otce k Synovi! Nejvyšší možný standard!

To je téma Písně písní. Každý věřící má právo považovat se za „Božího oblíbence“!

Zásady Boží lásky, která je lepší než víno:

Nezralost se nerovná vzpouře! Motivace srdce je přitom zcela jiná. Bůh má radost z nezralého věřícího. Miluje vzpurného, ale neraduje se z něj.

Bůh nás posuzuje podle touhy našeho srdce být poslušní. Mnozí věří, že Bůh má z nich radost, jen když jsou v nebi. Špatně! Rodiče mají radost ze svých dětí jako takových, i když jim ne vždy přinášejí radost. My je pak kázníme a Bůh kázní i nás.

Boží láska k nevěřícím není tatáž jako radost z jeho lidu!

*****Verš 2a: Božský polibek**

je metaforou důvěrného vztahu s Ježíšem. Nepředstavuj si přitom, že líbáš Ježíše na ústa. To není to, co má Bůh na mysli. Je to jen obraz toho, co chce Bůh dělat s lidským duchem.

Polibky z jeho úst jsou spojeny se slovy, která vycházejí z Božích úst. Duch svatý uvolňuje slovo.

5.Mo 8,3 ...ale že člověk žije vším, co vychází z Hospodinových úst. (srv. Mt 4,4)

M. Bickle věnuje tématu božského polibku několik stránek své knihy a shrnuje: Polibek zjevení otevírá srdce zvláštním zjevením krásy ženicha a nevěsty a nakonec vede k romanci evangelia jako ideálnímu kontextu pro co nejlepší naplnění prvního přikázání a velkého misijního poslání.

***Cesta začíná duchovní krizí [4]

Pís 1,5 -11

5 Černá jsem, a přece půvabná, jeruzalémské dcery, jak stany Kédarců, jako stanové houně Šalomounovy.

6 Nehleďte na mne, že jsem až dočerna opálená, že mě tak ožehlo slunce. To synové mé matky se proti mně rozohnili: uložili mi vinice hlídat, neuhlídala jsem však vinici vlastní.

7 Pověz mi ty, kterého tolik miluji, kde budeš pást, kde necháš odpočívat stáda za poledne! Proč musím být jako zahalená poběhlice při stádech tvých druhů?

8 „Jestliže to sama nevíš, nejkrásnější z žen, vyjdi po šlépějích stád a kůzlátka svá pas u pastýřských kolib.“

9 Ke klisně vozu faraónova jsem tě připodobnil, má přítelkyně.

10 Půvabné jsou tvé tváře přívěsky ozdobené, tvé hrdlo ovinuté šňůrou perel.

11 Přívěsky zlaté ti uděláme, poseté stříbrem.

V. 5+6: Její tělo je slabé a před Bohem temné, špinavé, ale její duch je ochotný, milý Bohu. Jedná se o upřímného věřícího, který má ve svém životě slabosti (příklad: Petr). Poznala to, ale také poznala, že ji Bůh miluje a že je pro něj krásná.

Mnoho věřících selhává tím, že utíkají od Boha, stydí se a pak žijí nečistým životem.

Její duchovní krize: odmítnutí a hanba (v. 6b). Matka = církev, synové matky = věřící. Byla přepracovaná a využitá. Je unavená a vyhořelá. Jako zahalená žena = prostitutky musely být přes den zahalené (mluví o hříchu a hanbě).

V. 7: Její zoufalá modlitba: Kde jsi, Ježíši? **V. 8-11:** Odpovídá jí: Pro mě jsi nejkrásnější!

V. 8d: Pas svá kůzlátka (ber na sebe jen zodpovědnost, kterou jsem ti dal).

***Identita nevěsty v Boží kráse [6]

Pís 1,12-17

12 Pokud je při stole král, vydává nard můj svou vůni.

13 Voničkou myrhy je pro mne můj milý, spočívá na mých prsou.

14 Hroznem henny je pro mne můj milý v égedských vinicích.

15 Jak jsi krásná, přítelkyně moje, jak jsi krásná, oči tvé jsou holubice.

16 Jak jsi krásný, milý můj, jsi líbezný! A naše lůžko samá zeleň.

17 Trámoví našeho domu je z cedrů, deštění cypřišové.

Pís 2, 1-7

1 Jsem kvítek šáronský, lilie v dolinách.

2 Jako lilie mezi trním, tak má přítelkyně mezi dcerami.

3 Jako jablko mezi lesními stromy, tak můj milý mezi syny. Usedla jsem žádostivě v jeho stínu, jeho ovoce mi sládne na rtech.

4 On mě uvedl do domu vína, jeho prapor nade mnou je láska.

5 Občerstvěte mě koláči hroznovými, osvěžte mě jablky, neboť jsem nemocna láskou.

6 Jeho levice je pod mou hlavou, jeho pravice mě objímá.

7 Zapřísahám vás, jeruzalémské dcery, při gazelách a při polních laních: nebudte a nezburcujte lásku, dokud nebude chtít sama.

Dívka se nezastavila v oblasti „Jsem černá“. Ví o Boží náklonnosti a prožívá z ní radost. Ale ona je stále příliš zaneprázdňena sama sebou a neuvědomuje si to. Ona v něm vidí pouze své dědictví a ještě nechápe, že on má dědictví v ní. **V této fázi jejího života je Ježíš prostředkem, nikoli cílem jejího života.**

V. 1,12: Jeho stůl je zjevením kříže. Má podíl na daru spasení. Sedí a odpočívá. Klíčem je sezení. Nard vypovídá o jejím spontánním uctívání.

V **Lk 7,36-50** čteme o Ježíšově pomazání hříšnicí.

V. 1,13: Ježíš se narodil s **myrhou** a s myrhou byl i pohřben. Myrha byla drahý a silný parfém

nebo balzám. Nosila ji ve váčku blízko svého srdce a byla jí prostoupena. **Je to zázrak, že se Bůh stal člověkem a zemřel na kříži za její i naše hříchy.**

Bickle píše [7]: „Tohle je tak úžasné, že se to ani nedá plně pochopit, je to příliš podivuhodné. Po celou věčnost budeme zpívat o nových zjeveních Ježíšova kříže. Ještě milion let - počítáno od nynějška - budeme ohromeně říkat: 'Ó, slavná Ježíšova smrt.' A po další miliony let bude Ježíš váčkem myrhy, který bude ležet na našem srdci.“

Ještě k v. 1,15: Holubice byla v Bibli vždy **obrazem Ducha svatého**, a to už od Noema. Holubice vypovídá o jasném směru, o upřímnosti záměru, protože **holubice nevidí periferně** (okrajově), vždy vidí jen objekt před sebou. To vypovídá o upřímnosti a věrnosti. Holubi mají jen jednoho „manžela“ a jsou mu věrní po celý život. **Duch svatý je jednostranně zaměřen na Boží slávu.**

*****Pohodlí je vyzváno [8]**

Pís 2,8-17

8 Hlas mého milého! Hle, právě přichází, hory přeskakuje, přenáší se přes pahorky.

9 Gazele se podobá můj milý nebo kolouškovi. Hle, právě stojí za naší zídou, nahlíží do oken, dívá se mřížovím.

10 Můj milý se ozval, řekl mi: „Vstaň, má přítelkyně, krásko má, a pojď!“

11 Hle, zima pominula, lijavce přešly, jsou tytam.

12 Po zemi se objevují květy, nadešel čas prořezávat révu, hlas hrdličky je slyšet v naší zemi.

13 Fíkovník nasadil první plody, voní kvítky vinné révy. Vstaň, má přítelkyně, krásko má, a pojď!“

14 Holubičko moje v rozsedlinách skály, v úkrytu nad strží, dopřej mi zahlédnout tvou tvář, dovol mi hlas tvůj slyšet. Jak lahodný je tvůj hlas! Jak půvabnou máš tvář!

15 Lišky nám schyptejte, lištičky malé, plenící vinice, vinice naše, když kvetou!“

16 Můj milý je můj a já jsem jeho, on pase v liliích.

17 Než zavane den a stíny dají se v běh, přiběhni, milý můj, podoben gazele či kolouškovi na Béterských horách.

Ve v. 2,7 se píše „nebudte ji“. Nevíme, jaká doba uplynula mezi 7. a 8. veršem. Nyní ji však probouzí sám Bůh. **Nyní se nachází ve své druhé duchovní krizi.** Nejde o prominentní hřích, ale o **pohodlí a strach**. Ve v. 2,17 s ním odmítá jít do hor. Je to pro ni jako chůze po vodě.

Ježíš se nyní zjevuje jako svrchovaný Král, Pán nade vším, který přeskakuje hory. Až dosud ho znala jako radícího pastýře a milujícího otce.

Hory jsou symbolem lidských nebo démonických překážek (Mk 11,23), hovoří také o přirozené nebo duchovní vládě. U Boha překážky světa nic neznamenaají.

Kopce znamenají osobní potíže v našem osobním životě.

Gazela je rychlá a hbitá. Je obrazem, jak se dá bez námahy stoupat po horách. Spolu s jelenem představují hbitost a nebojácnost.

Co Šulamítce brání opustit komfortní zónu?

Nemá ráda **riziko života ve víře**. Nemá ráda argumenty duchovního boje. **Nerada bojuje**, ale raději sedí pod stinným stromem a uctívá Pána. **Bůh však chce uctívající a bojující nevěstu!**

Béterské hory ve verši 2,17 = 'hory odloučení'. Uvědomuje si, že dojde k odloučení! A skutečně: ve verši 3,1 ji její milý opouští!

*****Boží trest [9]**

Pís 3, 1-5

1 Noc co noc hledala jsem na svém lůžku toho, kterého tolik miluji. Hledala jsem ho, a nenalezla.

2 Teď vstanu a obejdu město, ulice, náměstí, vyhledám toho, kterého tolik miluji. Hledala jsem ho, a nenalezla.

3 Našli mě strážci obcházející město: „Toho, kterého tolik miluji, jste tu neviděli?“

4 Potom, jen co jsem od nich odešla, hned jsem našla toho, kterého tolik miluji. Uchopila jsem ho a už ho nepustím, dokud ho nepřivedu do domu své matky, do pokojíku té, jež mě počala.

5 Zapřísahám vás, jeruzalémské dcery, při gazelách a při polních laních: nebudte a nezburcujte lásku, dokud nebude chtít sama.

Trest se projevuje tím, že je jí odňata Ježíšova hmatatelná přítomnost. Otec se

nehněvá, ale žárlí. **Ježíš neprojevuje žádný hněv, pouze laskavou kázeň.** Podle Žd 13,5 nás nikdy neopustí ani nezanechá. Naše spása nebude mít konce. Způsobí malou zkoušku, aby probudil naše srdce. **Ale i ta nejjemnější zkouška se našemu tělu často zdá velmi tvrdá. Žijeme v důvěře v Boží slovo, i když necítíme jeho přítomnost.** Nikdy však ve skutečnosti neodešel. **Život z víry v nás vyvolává pokoru, duchovní hlad a mnoho dynamiky, která nám pomáhá překonávat hříchy.** Kvůli Boží stravující lásce zničí v našem životě vše, co je proti němu. Slovo „svatý“ znamená „oddělení“, „odlišnost“, „jedinečnost“. Ve druhém verši vstane a začne ho hledat. **Bůh chce, abychom vstali, ne abychom se vzdali.**

Modlitba pak nepomůže, když Bůh očekává poslušnost. **Náš strach je překonán v okamžiku, kdy jsme udělali první krok poslušnosti.**

Město vypovídá o komunitě. Požádá strážce, duchovní vůdce města, o pomoc. Ponižuje se, uznává, že potřebuje pomoc.

Najde ho (v. 4) a nepustí ho!

*****Zjevení Ježíše jako jistého a spolehlivého Spasitele [10]**

Pís 3, 6-11

6 Kdo je ta, jež vystupuje z pouště jako sloup dýmu, ovanuta vůní kadidlovou z myrhy a z nejjemnějšího koření kupeckého?"

7 Hle, jeho lože – lože Šalomouna, šedesát bohatýrů okolo stojí, bohatýrů z Izraele.

8 Všichni drží v rukou meče, vycvičení k boji, každý po boku má meč proti nočnímu děsu.

9 Nosítka král si zhotovil, král Šalomoun, ze stromů libanónských.

10 Sloupky k nim zhotovil stříbrné, opěradlo zlaté, sedadlo purpurové. Vnitřek je obložen láskou jeruzalémských dcer.

11 Vyjděte jen a pohleďte, sijónské dcery, na krále Šalomouna, na korunu, jíž ho korunovala jeho matka v den jeho svatby, v den, kdy jeho srdce naplnila radost.

Toto je **čtvrté zjevení o Ježíši** v Písni písní: **Ježíš je bezpečný a spolehlivý Spasitel.** V Ježíši vidí Spasitele, který jí na cestě pouští poskytuje duchovní i fyzické bezpečí.

Ježíš vychází z pouště jako vítěz (3,6). **Je to soucitný velekněz, který nás chápe v našich pokušeních** (Žd 4,15). Ježíš vystupuje do nebe k Boží slávě. Je přirovnáván ke sloupům kouře. **Kouř** často představuje Boží slávu a zázraky. Je to projev svatě Boží přítomnosti v kombinaci s ohněm Ducha svatého.

Myrha se používá k balzamování mrtvých; zemřel za nás a je naší ochranou. **Kadidlo** vypovídá o vůni jeho přímlyvy: **dnem i nocí se modlí k Otci za svou nevěstu!**

V 3,7 je překvapivě ohlášen královský průvod. Šalomoun je král a představuje Ježíše, který nyní odpočívá po vítězství nad všemi svými nepřáteli. V nosítkách (evangelia) sedíme vedle něho my, Nevěsta - nyní ve víře a pak na věky - jako jeho Královna. My, nevěsta, jsme doprovázeni zpět do paláce (v. 7-8).

V 3,9-10 je popsáno vykoupení nevěsty Ježíšem.

*****Prorocké srdce nebeského Ženicha [11]**

Pís 4,1-8

1 Jak jsi krásná, přítelkyně moje, jak jsi krásná, oči tvé jsou holubice pod závojem, vlasy tvé jsou jako stáda koz, které se hrou z hory Gileádu.

2 Zuby tvé jsou jako stádo ovcí před stříháním, jež z brodiště vystupují, a každá z nich vrhne po dvou, žádná z nich neplodná nezůstane.

3 Jako karmínová šňůrka jsou tvé rty, ústa tvá půvabu plná. Jak rozpuklé granátové jablko jsou tvoje skráně pod závojem.

4 Tvé hrdlo je jak Davidova věž z vrstev kamene zbudovaná, tisíc na ní zavěšeno štítů, samých pavéz bohatýrů.

5 Dva prsy tvé jsou jak dva koloušci, dvojčátka gazelí, která se v liliích pasou.

6 Než zavane den a stíny dají se v běh, vydám se k myrhové hoře, k pahorku kadidlovému.

7 Celá jsi krásná, přítelkyně moje, poskvrny na tobě není.

8 Se mnou z Libanónu, nevěsto má, se mnou z Libanónu půjdeš. Rozhlédneš se z vrcholu Amány, z vrcholu Seníru a Chermónu, ze lvích doupat, z hor leopardů.

Ve 4,1-5 jsou Ježíšova první slova po pokárání nastávající nevěsty. **Za prvé: jsi krásná!** Ježíš v ní pak prorocky potvrzuje osm ctností, které jsou teprve v zárodku. Vyvolává v ní klíčící símě

oddanosti a kázně.

Ve verši 4,8a ji poprvé nazývá „nevěstou“! Nevěstu dělá nevěstou zralost. Nevěsta bude mít k Ježíši stejně silnou lásku jako on k ní.

***Uloupené srdce nebeského Ženicha [12]

Pís 4,9-16

9 Učarovala jsi mi, **sestro** má, **nevěsto**, učarovala jsi mi jediným pohledem svých očí, jediným článkem svého náhrdelníku.

10 Oč krásnější je tvé laskání, **sestro** má, **nevěsto**, oč lepší je tvé laskání než víno. Vůně tvých olejů nad všechny balzámy.

11 Ze rtů ti kane strdí, má **nevěsto**, pod tvým jazykem je med a mléko, a vůně tvých šatů je jak vůně Libanónu.

12 Zahrada uzavřená jsi, **sestro** má, **nevěsto**, uzavřený val, zapečetěný pramen.

13 Vydáváš vůni jako sad s jablky granátovými, s výtečným ovocem, hennou i nardem,

14 s nardem a šafránem, puškvorcem, skořicí, se všim kadidlovým stromovým, myrhou a aloe, se všemi balzámy nejlepšími.

15 Jsi pramen zahradní, studna vody živé, bystřina z Libanónu.

16 Probud' se, vánku severní, přijď, vánku jižní, ať voní **moje zahrádka**, ať její balzámy proudí jak bystřiny, ať přijde **do své zahrady** můj milý a jí výtečné ovoce její.

Pís 5,1 Do zahrady své jsem přišel, **sestro** má, **nevěsto**, sbíral jsem svou myrhu a svůj balzám, z pláště jsem jedl svůj med, pil víno své a mléko. Jezte, přátelé, a pijte, opájejte se laskáním.

V Pís 4,6 se již rozhodla pro radikální poslušnost, kterou prokazuje v 5,2-8. Ve 4. kapitole je mladá nevěsta připravena na zkoušku v 5. kapitole. Ježíšovo srdce je naplněno mimořádnou vášní pro jeho lid. **Cítí dokonce radost i z nezralých věřících.**

Ř 5,5 Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.

„Uloupené“ Boží srdce je středem církve posledních časů. Duch svatý chce, abychom věděli, jak se cítí a po čem touží v hloubi svého srdce.

Středem Písne písni je božská vášeň. Porozumění tomu se stává zdrojem milosti pro náš osobní růst ve svatém nadšení.

Příběh božské lásky obsahuje dvě významné formy oslovení (4,9, také 4,10 atd.): „Moje sestra, moje nevěsta“. Moje žena se obvykle překládá jako „moje nevěsta“. To, že nás Ježíš nazývá „sestrou mou“, znamená, že patříme do stejné rodiny. Nebyl naším bratrem, dokud na sebe nevzal podobu člověka.

Popis srdce nevěsty ze 4,12 ukazuje její charakter a službu. Nejprve ji nazve „zahradou“. Královská zahrada je pro radost a je místem ústraní a odpočinku. Kristovo tělo jako Boží zahrada je založeno Bohem a obděláváno za velkou osobní cenu. Je uzavřená, chráněná. Zásoby vody v této „svaté zahradě“ jsou bohaté: zahradní pramen, pramen živé vody a voda tekoucí z Libanonu (v. 15). Jsou to různé služby Ducha svatého, které v ní konají své dílo.

Touží po větším pomazání a modlí se nejprve za **severní vítr**, studený vítr těžkých okolností (tato modlitba je vyslyšena v 5,3-7). Pak se modlí za **jižní vítr**, osvěžující vítr požehnání.

V první části 16. verše mluví o „své“ zahradě, ve druhé části verše náhle o „jeho“ zahradě.

Bylo to její dědictví a teď je jeho! Toto je přelom uprostřed Písne písni a konec první části této studie.

2. díl [2], Píseň písni verše 5,2 – 8,14

***Poslední dvojí zkouška dospělosti [13]

Pís 5,2-8

2 Spím, ale srdce mé bdí. Slyš, milý můj klepe: „Otevři mi, sestro má, přítelkyně má, holubice má, má bezúhonná, vždyť mám hlavu plnou rosy, v kadeřích krůpěje noční.“

3 „Svlékla jsem šaty, mám je zas oblékat? Umyla jsem si nohy, mám si je zašpinit?“

4 Můj milý prostrčil otvorem ruku a celé mé nitro se zachvělo před ním.

5 Vstala jsem otevřít milému svému. Z rukou mi kanula myrha, myrha stékala z mých prstů na rukojeť zástrčky.

6 Než jsem však milému otevřela, můj milý odbočil jinam. Život ze mne prchal, když ke mně mluvil. Hledala jsem ho, a nenalezla, volala jsem ho, a neodpověděl mi.

Z Našli mě strážci obcházející město, zbili mě, zranili mě, přehoz mi strhli strážci hradeb.

8 Zapřísahám vás, jeruzalémské dcery, jestliže najdete mého milého, co mu sdělíte? Že jsem nemocna láskou.

V kap. 4 nevěsta dosáhla dospělosti. V 4,16 se modlila za severní vítr, studený vítr těžkých okolností. Nyní ji Ježíš zve do důvěrného společenství svého utrpení. Komu se rosí vlasy (v. 5,2)? Tomu, kdo stráví celou noc pod širým nebem jako Ježíš v Getsemanech.

Fp 3,10 ...abych poznal jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpení...

* Ve v. 5,3 ho neodmítá poslouchat, ale odmítá si znovu obléknout svůj starý oděv vlastních způsobů a nechat své umyté nohy poskvřnit kompromisem.

* Ve v. 5,5 vstává, aby otevřela, a z rukou jí kape pohřební koření myrha. Říká ano Ježíšově oběti na kříži, zabití sobectví.

Ve v. 5,6 **se Ježíš stáhne, aby ji vyzkoušel**. Nejedná se o trest za hřích jako v 3,1-2 ani o útok nepřítele, ale o zkoušku, protože chtěla dosáhnout plné dospělosti (v. 4,16). „Boží mlčení“ je součástí jeho výchovy, aby dozrálo naše srdce. V. 5,7: Strážci a strážkyně církve ji odmítají a nespravedlivě pronásledují. 'Bili ji', místo aby ji chránili. Není uražená, není našťvaná. Její odpověď je pokora.

***Odpověď nevěsty na dvojí zkoušku [14]

***Všestranná krása Ježíše [15]

Pís 5,9-16

9 Jaký je tvůj milý, že je nad Miláčka, ty nejkrásnější z žen? Jaký je tvůj milý, že je nad Miláčka, že nás tak zapřísaháš?

10 Můj milý je běloskvoucí i červený, významnější nad tisíce jiných.

11 Jeho hlava je třpytivé zlato ryzí, jeho kadeře jsou trsy palmových plodů, černé jako havran.

12 Jeho oči jsou jako holubi nad potůčky vod, v mléce se koupou, podobné vsazeným drahokamům.

13 Jeho líce jsou jak balzámový záhon, schránky kořených vůní, jeho rty jsou lilie, z nichž kane tekutá myrha.

14 Jeho ruce jsou válce zlaté taršíšem posázené, jeho břicho je mistrné dílo ze slonoviny safíry vykládané.

15 Jeho stehna jsou sloupy z bílého mramoru, spočívající na patkách z ryzího zlata. Vzhled má jak Libanón, je ztepilý jak cedr.

16 Patro jeho úst je přeslady, on sám je přežádoucí skvost. Takový je milý můj, takový je můj přítel, jeruzalémské dcery.

Pís 6,1-4

1 Kam odešel tvůj milý, ty nejkrásnější z žen? Kam se obrátil tvůj milý? Budeme ho s tebou hledat.

2 Můj milý sestoupil do své zahrady k záhonům balzámovým, aby v zahradách pásal a trhal lilie.

3 Já jsem svého milého a můj milý je můj, on pase v liliích.

4 Krásná jsi, přítelkyně má, jak Tirsá, půvabná jak Jeruzalém, strašná jako vojsko pod praporci.

Jeruzalémské dcery kladou nevěstě **dvě otázky**: Pís 5,9 (Proč ho tak miluješ?) a Pís 6,1 (Jak ho můžeme poznat tak hluboce jako ty?).

Její první odpověď se zaměřuje na Ježíšovu krásu (5,10-16), druhá odpověď učí dcery, jak mohou i ony růst do důvěrného vztahu s Ježíšem.

***Ježíš ji chválí po době zkoušky [16]

Pís 6,5-10

5 Odvrať ode mne své oči, vždyť mě uhranuly (v angl. mě přemohly)! Vlasy tvé jsou jako stáda koz, které se hrnou z Gileádu.

6 Zuby tvé jsou jako stádo březích ovcí, jež z brodiště vystupují a každá z nich vrhne po dvou, žádná z nich neplodná nezůstane.

7 Jak rozpuklé granátové jablko jsou tvoje skráně pod závojem.

8 Byť tu bylo šedesát královen a osmdesát ženin a dívek bez počtu,

9 ona jediná je holubice moje, moje bezúhonná, jedinečná ze své matky, přečistá z té, jež ji porodila.

Spatřily ji dcery, blahoslavyly ji, královny i ženiny jí vzdaly chválu.

10 „Kdo je ta, jež jak Jitřenka shlíží, krásná jako Luna, čistá jako žhoucí Slunce, strašná jako vojsko pod praporci?“

Ve v. 6,4 Ježíš přerušil mlčení, které trvalo po celou dobu zkoušky. Reaguje na její mimořádné

uctívání v 5,10-16 a nyní popisuje její krásu (6,4). **9x v Pís potvrzuje její krásu. Poznání, jak ji Ježíš miluje, ji učinilo krásnou.** Otec zdobí církev jako ženu jejího muže (Zj 21,2). Byla vybavena a očištěna zkouškami (Sk 14,22).

Tirsa byla hlavním městem Kanaánu a vyznačovala se pozoruhodnými přírodními krásami. Židovské hlavní město **Jeruzalém** bylo národním centrem uctívání a Šekina, Boží sláva, přebývala v Šalomounově chrámu. Obě města zde symbolizují nevěřící pohany a věřící Židy. Bůh stvořil církev krásnou pro obě skupiny a chce obě skupiny zcela získat, aby se celým srdcem obrátily k Ježíši. Verš 4c: Vojsko pochodovalo v pořádku pod svým praporem. Nevěsta je v Božím řádu a pod Jeho autoritou.

Ve v. 6,5a Ježíš popisuje svou vášeň pro ní, a tím i pro svůj lid. Bickle tuto pasáž označuje za **jednu z nejdramatičtějších v celé Bibli. Bůh je ohromen slabými lidmi, kteří jsou odevzdáni Duchu svatému.** Krále nemůže nikdo porazit ani přemoci. **Ale pohled jeho nevěsty ho ohromil, když ho poslechl!**

Ježíš popisuje její zralost v 6,5c-7, stejně jako již v 4,1-3: její vlasy (zralá oddanost), zuby (její zralost ve Slově) a spánky nebo tváře (její zralé pocity / city).

V 6,8 Ježíš přirovnává zástupy andělů k družině královského dvora. Jeho nevěsta má více cti a dokonalosti než nebeský zástup. Bible jasně popisuje zástupy andělů jako méně slavné než jeho nevěstu. Slouží svatým (Žd 1,14). Svatí budou soudit anděly (1 K 6,2-3).

V 6,10 Duch svatý popisuje čtyřnásobnou slávu Nevěsty, která byla korunována svým nebeským Ženichem, aby se stala spoludědičkou Věčného města. Je zde přirovnána k nebeským věcem, podobně jako byla v 6,4 přirovnána k pozemským městům Jeruzalému a Tirse.

***Ospravedlnění pronásledované nevěsty [17]

Pís 6,11-12; 7, 1-10

6,11 Sestoupil jsem do zahrady ořechové podívat se na poupátka do údolí, podívat se, zda už pučí vinná réva, zda rozkvetly granátové stromy

12 Sám nevím, jak jsem se dostal do Amínádíbových vozů. (ČSP: Než má duše zvěděla, na vozy mne stavěla lidu mého šlechetného.)

7,1 „Obrat se, obrat se, Šulamítko, obrat se, obrat se, chceme tě vidět.“ Co na Šulamítce uvidíte? Že tančí táborový tanec!

2 Jak krásné jsou tvé nohy v opáncích, knížecí dcero! Křivky tvých boků jsou jako náhrdelníky, dílo umělcových rukou.

3 Tvůj pupek je pěkně vykroužená mísa, kež nechybí v ní vonné víno! Tvé břicho je stoh pšeničný, obrostlý liliemi.

4 Dva prsy tvé jsou jak dva koloušci, dvojčátka gazelí.

5 Tvé hrdlo je jak věž ze slonoviny, tvé oči – rybníky v Chešbónu u brány Batrabímské. Tvůj nos je jak libanónská věž, zkoumavě hledící k Damašku.

6 Tvá hlava se tyčí jako Karmel, vrkoče tvé hlavy jsou jak purpur. Král je těmi kadeřemi spoután.

7 Jak krásná, jak líbezná jsi, lásko, při hrách milostných!

8 Postavou se podobáš palmě a svými prsy hroznům datlí.

9 Řekl jsem: „Vystoupím na palmu, abych se zmocnil plodů.“ Tvé prsy ať jsou hrozny révovými, dech tvého chřípí ať jablky voní,

10 patro tvých úst ať je jako nejlepší víno. Jedině pro mého milého stéká, plyne i ve spánku ze rtů.

Tento oddíl Písne písní je obzvláště obtížný pro výklad. Následujme Mikea Bickla a rozlišme v této lekci tři různá témata: *Její zralá oddanost službě poté, co ji přemohla láska k celé Boží církvi (6,11-12) *Upřímná odpověď církve (7,1-5), přičemž sarkastické otázky kladou v 7,1c.d pozorovatelé, které známe již z 5,7. *Ospravedlnění samotným Ježíšem (7,7-10a).

V 6,11 jde do zahrady, kde je také ořechový háj symbolizující společenství. Ořešáky poskytují v horkém létě hustý stín, používají se k získávání oleje a mají léčebně užitečné vonné listy. Vlašský ořech je živé semeno. Život v něm je skrytý a není na první pohled patrný. Když Pán otevře semeno, rozmnoží se a dá lidem potravu a zrak. Ořechová zahrada vypovídá o různých

službách v církvi.

Navštěvuje také Boží vinici. (Ježíš je vinný kmen a my jsme ratolesti, Jan 15,1). Začínající vinice vypovídá o církvi, která je ještě nezralá. Investuje mimo svou malou sféru. Chce pomáhat těm, kteří ještě nedospěli. Chce zjistit, zda granátová jablka vykvetou. Kvetoucí granátová jablka vypovídají o každém jednotlivém věřícím. Říká ano Velkému poslání. V duchovní oblasti jde o opuštění komfortní zóny.

Ve verši 6,12 se píše, že její duše se náhle stala podobná skvělému vozu, který jede rychle. Její nadšení se pohybuje jako vůz.

Ve v. 7,1 se čtyřikrát objevuje slovo „**obrat se**“. Dcery si upřímně přejí více její služby, touží být v její blízkosti. Chtějí se na ni dívat a následovat její příklad následování Krista. Říkají jí Šulamítka, což se v celé Písni písní vyskytuje pouze zde. Ona je tedy z izraelského města Šunem („pokoj“). Právě to je kořen Salomounova jména, což také znamená pokoj. Ježíš je knížetem pokoje. Ježíš a jeho nevěsta mají **stejně jméno**, protože jsou nyní manželé a mají stejnou přirozenost.

V. 7,1d: „Co uvidíte na Šulamítce při táborovém tanci z Mahanajim?“ Mahanajim je tanec ve dvou řadách nebo táborový tanec a také místo, kde spolu Jákob a Ezau měli známý konflikt. Podle Bickla jde o negativní tanec duchovního boje.

Verše 7,2-5 se týkají ospravedlnění a ocenění nevěsty skrz církve, verše 7,6-9 pak samotným Pánem. V. 7,8-9: Její růst (její vzrůst) vypovídá o její **duchovní zralosti**. Je jako palma s hlubokými kořeny. Je to obraz obrovské **vytrvalosti** v náročných situacích. „Tvé prsy“ vypovídají o **síle budovat a živit druhé**.

***Zralé partnerství nevěsty s Ježíšem [18]

Pís 7, 11-14

11 Já jsem svého milého, on dychtí jen po mně.

12 Pojď, můj milý, vyjdeme na pole, přenocujeme v keřích henny ('nocujme ve vsích', Bickle a Pavlík.)

13 Časně zrána půjdeme do vinic, pohledíme, zda pučí vinná réva, zda její květ se rozvil, zda rozkvetly granátové stromy. Tam tě zahrnu laskáním.

14 Voní jablíčka lásky a všechny výtečné plody nad našimi dveřmi, nové i staré. Schovala jsem je pro tebe, můj milý.

V. 7,10: **Nejlepší víno pro Boha je víno důvěrnosti, které vychází z úst jeho nevěsty.** Nejlepším dílem jeho království nebo nejlepším dílem Ducha svatého je, **když církve žije ve zralé lásce** (Jan 17,26).

V. 11: Její duchovní identita spočívá v tom, že je někým, koho Ježíš žádá. Všechna Saulova vojska nemohla porazit Davidovo srdce, protože David věděl o Boží touze po něm.

V. 12: Teď s ním chce chodit po polích a vesnicích! Zcela se odevzdává Velkému poslání. Pole (v jednotném čísle) se vztahuje ke sklizni, vesnice (v množném čísle) jsou různé sféry činnosti, jako je rodina, sousedství, pracoviště atd. Chce také chodit na vinice a pomáhat ostatním členům Boží církve. Trpělivě obsluhuje „počínající vinnou révu“.

Někteří Boží služebníci ztrácejí svou intimitu kvůli břemenu práce (Zj 2,4: ... že jsi opustil svou první lásku). Ale ona mu chce dát svou lásku i uprostřed práce, obětí, pronásledování a konfliktů! (V. 7,13).

V.14: Dudaim = jablka lásky, plody mandragory (srov. zmínku u Ley v Gn 30, zde alegoricky).

Pís 8, 1-4

1 Kéž bys byl jako můj bratr, který sál z prsů mé matky! Až bych tě našla někde venku, políbila bych tě a nikdo by mnou pohrdat nesměl.

2 Odvedla bych si tě, uvedla tě do domu své matky a tam bys mě poučoval. Dala bych ti pít kořenné víno, šťávu ze svých granátových jablek.

3 Jeho levice je pod mou hlavou, jeho pravice mě objímá.

4 Zapřísahám vás, jeruzalémské dcery, nebudte a nezburcujte lásku, dokud nebude chtít sama.

Chce přinést radikální křesťanství a Boží přítomnost domů, obecněji těm, co ji dlouho znají, což nebývá lehké. Nektar z granátů mluví o milosti vnitřní čistoty jejího skrytého života s Bohem.

V. 8,3: **Jeho levice** je skrytá, nemůže ji vidět. Jsou to Boží činnosti, které nevnímáme. Bůh často přerušuje satanovy plány v našich životech. To je zdrojem důvěry a jistoty.

Jeho pravice je ta, která je otevřená a viditelná. Mluví o viditelných Božích požehnáních, která jsou zjevná. Souhra obou rukou ji **přivádí ke zralosti**. Stejně tak to dělá i severní a jižní vítr (4,16).

***Pečeť nevěsty ve zralé lásce [19]

Pís 8, 5-7

5 Kdo je ta, jež vystupuje z pouště, opřena o svého milého? Zburcovala jsem tě pod jabloní, kde tě počala tvá matka, kde tě počala ta, jež tě porodila.

6 Polož si mě na srdce jako pečeť, jako pečeť na své rámě. Vždyť silná jako smrt je láska, neúprosná jako hrob žárlivost lásky. Žár její – žár ohně, plamen Hospodinův.

7 Lásku neuhasi ani velké vody a řeky ji nezaplaví. Kdyby za lásku chtěl někdo dávat všechno jmění svého domu, sklídl by jen pohrdání.

Poušť osobně hovoří o našich zkouškách, pokušeních a těžkostech v tomto životě, když nás Bůh vychovává ke spravedlnosti. Poušť v obecném smyslu hovoří o padlém světě plném hříšných lidí a pod vlivem satana.

Duch svatý připravuje nevěstu, která se k němu sklání s milujícím srdcem. **To je klíčová pravda celé Písni písní.** Ve v. 8,5a.b je prorocké prohlášení Ducha svatého o vítězství nevěsty. Ježíš jí připomíná poslední etapy její cesty (8,5c.d.e). Poté je Ježíš zjeven jako **pečeť Nevěsty** (8,6a). Ježíš je božským zdrojem svatební pečeti (8,6e,f) a velkou odměnou svatební pečeti (8,7c,d,e).

Vychází z pouště. Vzestup mluví o jejím vítězství uprostřed zkoušek a pokušení, které ji očistily. Příchod nahoru také mluví o výstupu při druhém příchodu Pána nebo o vzkříšení z tohoto padlého světa, aby vstoupil do Věčného města. **Stoupá vítězně v lásce a opírá se o svého Milovaného.**

Srdce padlých lidí nemá tendenci **se opírat**. Boží lid se také často neopírá o Boha ve chvílích požehnání, často je ve své vlastní síle a stává se svým vlastním zdrojem. Nejčastějším problémem v dějinách probuzení je, že hlavní vedoucí se stali tělesnými, když se jim dařilo, a **ztratili smysl pro závislost**.

Spoléháme na Ježíše, že nás spasí a zvítězí, spoléháme se na společenství Ducha svatého, na vedení a zaopatření. Ježíš chce **církev, která dobrovolně setrvává ve slabosti**, když cítí, že na ni působí moc Ducha svatého. Takto žil Ježíš, když byl na zemi.

Verš 8,6-7: Ježíš je naše svatební pečeť. Vyzývá svou nevěstu, aby si **ho** dala jako pečeť na srdce. Tato **pečeť** není z vosku, ale **z božského ohně**. Není to nic jiného než Ježíšova moc uvolněná Duchem svatým a nazývaná „Boží oheň“. Lze ji také nazvat „**zpečetěním lásky**“. **Potřebujeme Boha, abychom ho mohli milovat.** Ježíš se modlí k Otci před svým zatčením, aby v nás byla láska, kterou má Otec k Ježíši, a aby byl Ježíš v nás (Jan 17,16).

Verš 8,7: Negativní, velké vody: * těžké těžkosti, zklamání, nemoci a neúspěchy; * starosti tohoto světa a klamnost bohatství (Mk 4,19); * obvinění nepřitele; * pokušení; * blahobyť a také chudoba.

***Poslední přímluva a zjevení Nevěsty [20]

Pís 8, 8-14

8 „Maličkou máme sestru, prsy ještě nemá. Co s tou sestrou uděláme v den, kdy o ní přijdou smlouvat?
9 Jestliže je hradbou, stříbrné cimbuří na ní postavíme, jestliže je dveřmi, zahradíme je cedrovou deskou.“

- 10** „Já jsem hradba, mé prsy jsou jako věže.“ Tehdy stala jsem se v jeho očích tou, která nalézá pokoj.
11 Vinici měl Šalomoun v Baal-hamónu; svěřil tu vinici hlídačům; za její ovoce každý mu přinést musí tisíc šekelů stříbra.
12 „Má vinice patří mně, jen mně samotnému. Měj si ten tisíc, Šalomoune, a dvě stě pro ty, kdo hlídají ovoce její.
13 Ty, která prodléváš v zahradách, kde druhové sledují hlas tvůj, ozvi se mi!“
14 „Uprchni (chvátej) milý můj, podoben gazele či kolouškovi na balzémových horách.“

Píseň písní popisuje, jak se v nevěstě rozhořel oheň. V tomto posledním úryvku cítí Boží elektřinu. **Jen když jdeme cestou radikální poslušnosti, může být naše srdce tak naplněné a tak zářit.**

Nevěsta si je vědoma duchovního stavu ostatních členů Kristova těla a jejich nezralosti (v. 8). **Sestra** je „malá“ ve své víře. V kapitole 6,1 požádaly jeruzalémské dcery, aby jim bylo dovoleno hledat Hospodina spolu se Šulamitkou. Malé sestry jsou ještě nerozvinuté v duchovní lásce a nezažily božský polibek (Pís 1,2) a božské objetí. Boží slovo ještě nerozšířilo jejich srdce. Ještě nejsou duchovními matkami, které by druhé duchovně živily mlékem Slova.

Šulamit se za ně modlí (8,8, 2. část verše). Má silný pocit zodpovědnosti za výživu nově přichozích věřících: „**Co budeme** dělat s naší sestrou?“ Duchovní děti nepotřebují nést odpovědnost, mohou se cákat ve vodě a jen říkat: „Máš mě rád. Miluješ mě.“ Přichází však čas dospět a připravit se na nadcházející svatbu (Ef 1,18).

Je-li ona zdí (nevěsta říká v 8,10: „Já jsem zed“), stavme na ní a do jejího života. Postavte na ní stříbrné (symbolické vybavení Duchem svatým **k ochraně**) cimbuří: Místo pro strážce k obraně města. Prorocká a pastorační služba.

Jsou-li to dveře: evangelisté a učitelé. Uzavřít cedrovou deskou: oděný Ježíšovou mocí.

V. 8,11: Zjevení nevěsty o odpovědnosti před Bohem. Izrael byl Boží vinicí ve Starém zákoně, církev je Boží vinicí v Novém zákoně. Baal-Hamon = 'hustě osídlený', doslova 'otec zástupů'. Král Ježíš má velmi rozsáhlou vinici ve všech národech. Nyní ji **svěřil („pronajal“)** církvi. Jděte ven a získejte sousedy a lidi na práci!

V. 8,14: Nevěsta se přimlouvá a říká: Pojd' rychle ke mně a udělej to jako gazela. Gazela je velmi rychlá. **Přijď brzy, Pane Ježíši! Maranatha!** Hory balzámu mluví o místě nezkaleného **společenství s Pánem tváří v tvář** a také **o věčném městě.**

Poznámky:

- [1] Podle Mikea Bickla, německé vydání, 1.díl „Den meine Seele liebt“, Ein Bibelstudium zum Hohelied Kap.1 bis 5,1, ASAPH Verlag 2004, 365 S.
 (Americké originální vydání: Song of Songs by Friends of the Bridegroom, 1999, Kansas City)
- [2] Podle Mikea Bickla, německé vydání, 2.díl „Alles an ihm ist liebenswert“, Ein Bibelstudium zum Hohelied Kap. 5,2 bis 8, ASAPH Verlag 2005, 358 S.
 (Americké originální vydání: Song of Songs by Friends of the Bridegroom, 1999, Kansas City)
- [3] Všechny citáty Písne písní jsou převzaty z Českého ekumenického překladu
- [4] Kap. 6 v knize Bickla, 1.díl, str. 127-164
- [5] (str. 65)
- [6] U Bickla velmi obsáhlá kapitola 7, 1.díl, str. 165-203
- [7] (str. 172)
- [8] Kap. 8 v knize Bickla, 1. díl, str. 206-238
- [9] Kap. 9 v knize Bickla, 1. díl, str. 239-268
- [10] Kap. 10 v knize Bickla, 1. díl, str. 269-303
- [11] Kap. 11 v knize Bickla, 1. díl, str. 305-340
- [12] Kap. 12 v knize Bickla, 1. díl, str. 341-374
- [13] Kap. 13 v knize Bickla, 2. díl, str. 11-33
- [14] Kap. 14 v knize Bickla, 2. díl, str. 35-68
- [15] Kap. 15 v knize Bickla, 2. díl, str. 69-113
- [16] Kap. 16 v knize Bickla, 2. díl, str. 115-156
- [17] Kap. 17 v knize Bickla, 2. díl, str. 157-205
- [18] Kap. 18 v knize Bickla, 2. díl, str. 207-261
- [19] Kap. 19 v knize Bickla, 2. díl, str. 263-301
- [20] Kap. 20 v knize Bickla, 2. díl, str. 301-355